

НОША ВІД АНГЕЛА

Про Сергія Гнойового

Коли Художник приготував фарби і пензлі, до нього в майстерню завітав ангел. Білі крила, чисте чоло. А сорочка забрьоха, та й ноги босі багнюкою обліплені. Ангел добирався довго і здалеку, ніс трудну ношу: не добру звістку і не радісну новину, а тяжку правду.

– Мені доручили передати цю ношу тобі, – мовив ангел.

Художник сприйняв це спокійно, навіть буденно. Так, мовби сусід зайшов поділитися щойно вилвленими карасями, чи двоюрідна племінниця заскочила зі свіжоспеченою паляницею.

Ангел перекинув Художникові на плечі тягар. Художник мимоволі зігнувся.

– Ти, певно, змерз, – сказав він ангелові. У посланця справді ноги геть закоцюбнули. – Ходи сюди, – покликав Художник гостя до лавки.

Ангел сів на барвисту ряднину, Художник нагрів води й заходився обмивати йому збиті ноги. Тоді витер їх краєм своєї сорочки і загорнув у чисту шматину полотна.

– За півгодини вечерятиму й тебе запрошу, а зараз до роботи.

Художник узявся за свої пензлі й фарби. Ангел, більше не мусячи тримати важкий тягар, полегшено зітхнув, притулився головою до стіни і задрімав.

Художник працював.

Він уміє і може багато: те, що вміють кубісти і символісти, що можуть майстри композиції і колористики, пейзажу, натюрморту і психологічного портрета. А ще він знає те, що доручено лише йому: правду про ярмо, про гніт, про біль, про втрату, про смерть, про зраду і про витривалість, про нескоримість, про неперервність.

На полотні тужавіли фарби, мов кров, ставали кольором родючість хлібів і святість образів, перетворювалося на пластику відтінків предковічне, сутнє, живе й істинне.

Ангел добре відпочив і подався без жури і турботи додому. А Художник малює – те, що лише він один подужає.